

**Προσφώνησις Αρχιμ. Ίωσήφ,
Καθηγουμένου Ἱ. Μονῆς Ξηροποτάμου Ἁγίου Ὁρους**

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ίερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καὶ Ἀρδαμερίου κ.
Θεόκλητε,

Σεβαστοὶ καὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες,

Εὐλαβέστατε διάκονε Μιχαήλ,

Εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα,

Αὐτὴν τὴν εὐσημο καὶ χαρμόσυνο στιγμὴ γιὰ τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία καὶ τὴν ἐνορία τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Πετροκεράσων μοῦ ἔρχεται στὸν νοῦ ὁ ὄγδοος Ἀναβαθμὸς τοῦ βαρέως ἤχου:

Κύκλω τῆς τραπέζης σου, ὡς στελέχη βλέπων τὰ ἔκγονά σου, χαῖρε εὐφραίνου, προσάγων ταῦτα, τῷ Χριστῷ Ποιμενάρχα.

Τὸν ὁποῖον ἀναβαθμὸ, ποίημα τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ἐρμηνεύοντας ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης στὸ βιβλίον του Νέα Κλῆμαξ, γράφει τὰ ἑξῆς:

Ἀπευθύνεται ὁ Ἀναβαθμὸς αὐτὸς ἰδιαιτέρως στοὺς Ποιμένες, Ἀρχιερεῖς καὶ Πνευματικοὺς καὶ Διδασκάλους. Γι' αὐτὸ καὶ λέει ὁ μελωδὸς, μεταποιώντας τὰ παραπάνω λόγια τοῦ Δαβίδ:

«Ὁ ποιμενάρχα, δηλαδή, ποιμένα καὶ πρόεδρε καὶ διδάσκαλε τῆς κάθε μητροπόλεως καὶ ἐπισκοπῆς καὶ ἐκκλησίας· βλέποντας ἐσὺ τὰ ἔκγονά σου, δηλαδή τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα γεννήθηκαν καὶ μεγάλωσαν ἀπὸ σένα, μέσα στὴν εὐσέβεια καὶ στὸν ἐνάρετο τρόπο ζωῆς, βλέποντάς τα λέω αὐτά, νὰ βρίσκονται γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι σου καὶ νὰ πεινοῦν καὶ νὰ ζητοῦν ἀπὸ σένα τὴν ἀθάνατη καὶ λογικὴ τροφὴ τῆς θείας διδασκαλίας, νὰ χαίρεσαι καὶ νὰ εὐφραίνεσαι πνευματικά. Διότι, τὸ νὰ πεινοῦν τὰ πνευματικά σου παιδιά καὶ νὰ σὲ περικυκλώνουν ζητώντας τροφὴ πνευματικὴ, αὐτὸ εἶναι σημάδι πὼς βρίσκονται σὲ καλὴ πνευματικὴ κατάσταση. Εἶναι τὸ ἴδιο, ὅπως τὸ νὰ πεινᾷ κάποιος σωματικά καὶ νὰ ζητᾷ τὴν ὑλικὴ τροφή, γιὰ νὰ φάη, αὐτὸ εἶναι ἀπόδειξη καὶ σημάδι πὼς τὸ σῶμα εἶναι ὑγιές καὶ δυνατό, ἔτσι καὶ τὸ νὰ ζητᾷ κάποιος νὰ ακούσῃ λόγο σωτήριον καὶ ψυχωφελεῖ, εἶναι πολὺ μεγάλο καὶ ἀναντίρρητο σημάδι τῆς ὑγιοῦς καταστάσεως τῆς ψυχῆς. Νὰ εὐφραίνεσαι δὲ ἐπιπλέον καὶ διότι βλέπεις τὰ τέκνα σου, ποὺ προοδεύουν, κρατώντας τὰ ἀειθαλῆ κλαδιὰ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν καλῶν ἔργων».

Ὁ π. Μιχαήλ, ἀφοῦ ἄφησε τὴν πατρίδα του ὅπως ὁ Ἀβραάμ καὶ ὠδηγήθηκε μὲ τὴν οἰκογένειά του ἀπὸ τὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ στὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ Πετροκέρασα, προσφέρεται σήμερα ἀπὸ τὸν Ποιμενάρχη τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας ὡς θυσία ἄμωμος στὸ θυσιαστήριον αὐτοῦ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, στὸ ὁποῖο θὰ στηρίξῃ σταυρωτὰ τὶς παλάμες του κλίνοντας τὰ γόνατα καὶ τὴν κεφαλὴ, γιὰ νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα τὶς προχειριστικὲς καὶ ἁγιαστικὲς εὐχὲς τῆς Ἱερωσύνης καὶ νὰ γίνῃ ἔτσι, κατὰ τὴν ἀρχαία παράδοσι, ὁ ἱερεὺς αὐτοῦ τοῦ θυσιαστηρίου γιὰ ὅλη τὴν ζωή.

Τὰ καθήκοντα καὶ οἱ εὐθῦνες πολλῆς. Θὰ συνοδεύῃ τοὺς Πετροκερασιῶτες μὲ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν γέννησι μέχρι τὸν θάνατο, θὰ τοὺς εὐαγγελίζεταί τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, θὰ ἀκούῃ τὰ βάσανά τους καὶ θὰ τοὺς συμβουλεύῃ δεόντως. Ὅμως σὲ ὅλα αὐτὰ θὰ τὸν ἐνισχύῃ καὶ θὰ τὸν φωτίξῃ ἡ πανσθενουργὸς Χάρις τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποῖα θὰ λάβῃ σήμερα ἀπὸ τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερωσύνης.

Για την εϋθύνη που έχει ο ιερέυς, σκέφτομαι τὰ λόγια τοῦ Ἰσαπόστολου καὶ Διδασκάλου τοῦ Γένους Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ που ἔλεγε: «Νὰ στοχασθῆς πὼς οἱ φοῦντες που εἶναι στὸ πετραχήλι τὸ ὁποῖο ἔχεις κρεμασμένο στὸ λαιμό, δὲν εἶναι φοῦντες ἀλλὰ οἱ ψυχὲς τῶν χριστιανῶν. Καὶ μία ψυχὴ νὰ χαθῆ ἀπὸ αὐτὲς, ἔχει ὁ Θεὸς νὰ τὴ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν λαιμό σου ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως». Ἀκόμα θυμᾶμαι τοὺς λόγους «Περὶ Ἱερωσύνης» τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου που ὑπογραμμίζει: «Γνωρίζω τὸ μέγεθος αὐτῆς τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὴν μεγάλη δυσκολία τοῦ ἀξιώματος. Τὴν ψυχὴ τοῦ Ἱερωμένου ταρασσούν περισσότερα κύματα ἀπὸ τοὺς ἀνέμους που ταρασσούν τὴν θάλασσα». Καὶ συνεχίζει ὁ Χρυσοστομικὸς κάλαμος: «Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἱερέως πρέπει νὰ λάμπῃ ὡς τὸ φῶς τὸ καταυγάζον τὴν οἰκουμένη· ...οἱ Ἱερεῖς πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἀλάτι τῆς γῆς».

Τὰ χέρια τοῦ ἱερέως πρέπει νὰ εἶναι καθαρὰ ἀπὸ ἀδικίες διότι θὰ τὰ δανεῖζει στὸν Μεγάλον Ἀρχιερέα Χριστὸ καὶ μὲ αὐτὰ θὰ προσεγγίξῃ τὴν ἁγία Τράπεζα καὶ θὰ ψαύῃ τὰ Ἅγια.

Ἀλλὰ ἐπιστρέφοντας στὸν Ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό, ἀκοῦμε ἀπὸ τὸ εὐλογημένο στόμα του:

«Νὰ προσέχετε, ἀδελφοί μου, οἱ κοσμικοὶ νὰ μὴ κατηγορῆτε τοὺς παπάδες σας, νὰ μὴ τοὺς ὑβρίζετε καὶ νὰ μὴ τοὺς παραμελῆτε, διότι βάνετε φωτιὰ καὶ καίεσθε.

Διότι οἱ παπάδες εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους καὶ ἀπὸ τοὺς Βασιλεῖς. Ἐγώ, ἀδελφοί μου, ἡ γνώμη μου ἔτσι μὲ λέγει νὰ κάμω.

Ἐὰν ἀπαντῶ ἓνα παπᾶ καὶ ἓνα βασιλέα, μὲ φαίνεται εὐλογον τὸν παπᾶ νὰ βάλω νὰ καθῆσῃ ὑψηλότερα ἀπὸ τὸν βασιλέα. Καὶ ἐὰν ἀπαντήσω ἓναν παπᾶ καὶ ἓναν ἄγγελον, πρῶτα θὰ χαιρετήσω τὸν παπᾶ καὶ ἔπειτα τὸν ἄγγελον.

Διότι, ἀδελφοί μου, ὁ ἱερεὺς εἶναι ἀνώτερος καὶ ἀπὸ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, ἀνώτερος καὶ ἀπὸ τὸ ἅγιον Ποτήριον· διότι τὸ ἅγιον Ποτήριον εἶναι ἄψυχον, μὰ ὁ ἱερεὺς μεταλαμβάνει τὰ Ἄχραντα Μυστήρια καθ' ἐκάστην ἡμέραν, τὸ τίμιον Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ.

Ἐγώ, ἀδελφοί μου, δὲν ἔχω καμίαν κατηγορίαν νὰ κάμω τῶν παπάδων, διότι εἶναι παπάδες καὶ ἔχουν τὸν Χριστὸν ὅπου τοὺς παιδεύει καὶ ὅ,τι σφάλμα κάμουν οἱ παπάδες, ἔχει ὁ Χριστὸς μας ράβδον σιδηρᾶν δι' αὐτούς»¹.

Καὶ τώρα Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, Μεγάλε Ἀρχιερεῦ, ἀπόλαβέ σου τὸν λάτριν π. Μιχαήλ, διὰ τοῦ καλοῦ σου ποιμένος Θεοκλήτου καὶ ἀνάδειξον αὐτὸν ἄξιον ἐργάτην τοῦ ἀμπελῶνος Σου. Ἀμήν.

¹ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ Ν. ΚΑΝΤΙΩΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΛΩΡΙΝΗΣ, ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ. ΑΘΗΝΑΙ 1977, σελ. 213 κ.ε.